

FLAUBERT

MAUPASSANT

15

புதினத்தின் போக்கில் ஒரு திருப்பம் :
நடப்பியல் புதினம்

பாத்திரங்களையும் சம்பவங்களையும் கற்பனையில் படைப்பதை விடுத்து, பல்சாக் போன்ற எழுத்தாளர்கள், நிறு வாழ்க்கையைக் கவனித்து, சமுதாயத்தின் பல வகையான மனிதர்களையும் அவர்தம் குண விசேஷத்தையும் தம் படைப்பில் வருணித்தனர். இப்படைப்புகள் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்தன.

இதைக்காட்டிலும் ஒருபடி முன்னே செல்கிறது நடப்பியல் புதினம் (realism). மோபசா கூறுவார்: “நடப்பியலின் நோக்கம் அன்றாட வாழ்க்கையை அப்படியே உள்ளது உள்ளபடி வெறும் புகைப் படம் போல் நமக்குக் காட்டுவது அன்று, நிறு வாழ்க்கை வெளியே காண்பதைவிட அதிகம் முழுமை பெற்ற ஒரு காட்சியை, நிறு வாழ்க்கை

வெ. ராஜகோபாலன்

185

15.1.1 மதாம் பொவாரி

எம்மா (Emma) ஒரு வசதியான விவசாயி குடும்பத்துப் பெண். இவள் இளமைக் கல்விப் பருவத்தில் சில காலம் கன்னிமாடத்தில் கழித்தாள்; புனைவியல் (Romanticism) கவிதைகளையும், கதைகளையும் அதிகம் படித்து காதுலைப் பற்றி அதிகமான கற்பனைகளை மனத்துள் வளர்த்துக்கொண்டு அதில் திளைப்பதில் இன்பங்கண்டாள்; பொவாரி எனும் மருத்துவப் பணியாளரை இரண்டாம் தாரமாக மணந்தாள். பொவாரி நடுத்தர பர்முலா வர்க்கத்தவர். அறிவாற்றல் குறைவு, பண நாட்டம் அதிகம். தம் இளமனைவியின்மேல் அவருக்கு ஆசை இருப்பினும் அவளது அளவுக்குக் கேளிக்கைச் சல்லாபங்களில் நாட்டமில்லை. எம்மாவின் புறவாழ்க்கை வசதியானதுதான். மனத்தில் கற்பனையால் நிரப்பிக் கொண்ட இன்பக் கிளர்ச்சி அனுபவங்களை நிறு வாழ்வில் காண விரும்பினாள்; அது கிட்டாததால் ஏமாற்றமும், வெறுமையும், ‘உப்புச்சப்பற்ற’ வாழ்க்கையும் எம்மாவைக் கவனித்தாள் ஏற்படுத்தின. கிராமத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் பெரிய நகரச் சூழ்நிலைக்குச் சென்றால் தம் மனைவிக்குப் பொழுதுபோக்கிற்குச் சலபமாக இருக்கும் என்று எண்ணி, பொவாரி வேறு ஓர் ஊருக்கு இடம் பெயர்ந்தாள். தன்னுடைய கற்பனைக் கனவுகளை நிறு வாழ்வில் நிறைவேற்றிக்கொள்ள எண்ணி, எம்மா பல ஆண்டுகளுடன் நெருங்கிய பழக ஆரம்பித்தாள், தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல், ஆனால் அவ்வாண்களில் சிலர் சுயநலமிகள், சிலர் போலிகள், சிலர் கோஷ்டிகள். இரகசியச் சல்லாபங்களுக்கு என எம்மா நிறையக் கடன் வாங்கினாள். அடைமானமாக வைக்கப்பட்ட பொவாரியின் சொத்துக்கள் மூழ்கிவிடும் நிலை. தன் கணவனுக்குத் தெரிந்து விடுமே என்ற பயம் எம்மாவைக்கு; தன் பெண்மை நலத்தைக் கெடுத்த ஒருவரிடம் பணஉதவி கோருகிறாள். கிடைக்கவில்லை. ஏமாற்றம், பயம், குற்றஉணர்வுக்கு உள்ளான மதாம் பொவாரி (எம்மா) விஷமருந்தித் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்கிறாள். பொவாரியின் சொத்துக்கள் கடனில் கரைந்து போயின. தம் மனைவியின் கள்ளஉறவுகள் பற்றிய விவரங்கள் அப்போதுதான் அவருக்குத் தெரிய

எதை நிரூபிக்கிறதோ அதைவிட அதிகமாக நிரூபிக்கக் கூடிய சம்பவங்களை, அச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் இருந்து நம் கவனத்தை ஈர்த்து நிறுத்தக்கூடியவற்றைக் காணச் செய்வதே நடப்பியல் எழுத்தாளர்களின் குறிக்கோள்”. இவ்வகை எழுத்தாக்கத்திற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்பவர் கும்ஸ்தாவ் ஃப்ளொபேர்

15.1. குய்ஸ்தாவ் ஃப்ளொபேர் (GUSTAVE FLAUBERT) (1821–1880)

பொதலேர் பிறந்த அதே வருடம் ஒரு பிரபல அறுவை சிகிச்சை நிபுணருக்கு மகனாகப் பிறந்தார் ஃப்ளொபேர். மருத்துவமனைச் சூழ்நிலையில் கழிந்தது இவரது இளமைப்பருவம். இவர் 1840 இல் பட்டம் பெற்று, மேல் படிப்பாகச் சட்டம் பயின்றார் அதிக ஆர்வமின்றி; காரணம், இவர் நாட்டமெல்லாம் எழுத்துலகின் மேல் இருந்தது. வாட்டசாட்டமான உடல் கட்டும், இளமைத்துடிப்பும் கொண்ட இவரை 1843 இல் ஒரு நரம்பு சம்பந்தமான நோய் தாக்கியது. இதன் பாதிப்பிலிருந்து இவர் இறுதிவரை மீளவில்லை. கறுகறுப்பான வாழ்க்கையிலிருந்து ஒதுங்கித் தம் கிராமப் புற இல்லத்தில் வாழத் தொடங்கினார் ஃப்ளொபேர்; ஆயினும் அவ்வப்போது பாரீஸ் நகருக்கும், மற்ற ஊர்களுக்கும் பல பயணங்கள் மேற்கொண்டுள்ளார்; “வாழ்க்கை ஒரு சோகமயமான ஏமாற்று வேலை, இதிலிருந்து படைப்புக் கலை உலகத்தான் காப்பாற்ற முடியும்” எனும் துணிவுடன் தீவிரமாக எழுதுவதில் முனைந்தார்.

இவருடைய முக்கியமான படைப்புகளாவன;

மதாம் பொவாரி (Madame Bovary) 1857

சலாம்போ (Salammbô) 1862

உணர்ச்சிவழிக் கல்வி (Education Sentimentale) 1869

மூன்று கதைகள் (Les Trois Contes) 1877

186

ஃபிரஞ்சு இலக்கிய வரலாறு

வருகின்றன. துயரில் துவண்ட பொவாரி, தம் மனைவியின் துரோகங்களை மன்னித்துவிடுகிறார். அவள் இன்று அவர் வாழ்வு சூனியமாகிறது. மனம் நொந்து உடல் நலிந்து அவரும் இறந்துபோகிறார். அண்டியிருந்த புல்லுருவிகள் அவரது செல்வத்தில் கொழிக்கின்றன.

“புனைவியல் இலக்கியம் (Romanticism) காதுலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்து யதார்த்தத்துக்கும் களவுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியைக் காட்டத் தவறிவிட்டது” எனும் குற்றச்சாட்டு இப்புதினத்தில் ஃப்ளொபேரின் உட்கருத்தாய்த் தொனிக்கிறது. (தற்காலத் தமிழ்த்திரை மற்றும் சின்னத்திரை உலகம் காட்டும் காட்சிகளையும், திளந்தோறும் பத்திரிகைகளில் வரும் காதல் தற்கொலைகளையும் இப்புதினத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க நமக்குத் தோன்றுகிறது).

மதாம் பொவாரி முதலில் ஒரு பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. நூலாசிரியர்மீதும் வெளியிட்ட பத்திரிகையின்மீதும், அரசு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தது. நூல் மக்களின் நற்பண்புகளைக் கெடுத்து ஆபாசத்தில் நாட்டங்கொள்ளச் செய்கிறது என்பது குற்றச்-சாட்டு. வக்கீலின் வாத்த திறமையினால் வழக்குத் தள்ளுபடி செய்யப்-பட்டது. நீதிமன்றம், வாதம், பிரதிவாதம், என நூலுக்கு நிறைய விளம்பரம் கிட்டியது. இதன் காரணமாக 1857 இல் நூல் வெளிவந்தபோது மிக நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. இதே ஆண்டு வெளிவந்த பொதலேருடைய “தீயவையில் பூத்த மலர்கள்” இதே குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகவே, பொதலேர் தண்டிக்கப்பட்டது நினைவிருக்கலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1862 இல் ஃப்ளொபேர் வெளியிட்டது சலாம்போ (SALAMMBO) எனும் புதினம். இது ஒரு சரித்திரக் கதை. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் காந்தேஜ் எனும் நாட்டை (தற்போதைய ஓஸீசியா) ஆண்ட மன்னர் அமில்காரை எதிர்த்து அவர்தம் படைகளே செய்த புரட்சியைப் பற்றியது கதை. சலாம்போ அமில்காரின் மகன். புரட்சித் தலைவன் மத்தோவுக்கும் சலாம்போவுக்கும் இடையே மலர்ந்த நிறைவேற முடியாத காதல் இவ்விருவரின் மாணத்தில் முடியும் சோகத்தை

விவரிக்கிறது இப்புதினம். (இந்நூலில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில், அமில்காரின் யானைப்படையில் 72 இந்திய யானைகளும் பாகர்களும் இருந்தனர் என்ற குறிப்பு நம் கவனத்துக்கு உரியது).

15.1.2. ஃப்ளொபேரின் எழுத்தாற்றல்

ஃப்ளொபேரின் எல்லாப் படைப்புகளும் பொதுவாக மனித முயற்சிகளின் தோல்வியின் கதை. ஒவ்வொரு நூலையும் எழுதுவதற்கு முன் ஆசிரியர் நூற்றுக் கணக்கான (சலாம்போ நூலுக்கு ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள், டெனீஷியாவாக்கு ஒரு முறை பயணம்) நூல்களைப் படித்துத் தேவைப்பட்ட சகல தகவல்களையும் சேகரிப்பார்: அறிவியல் பூர்வமாக உண்மை இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மதம் பொவாரி எழுதுவதற்கு முன் பல மருத்துவ விஞ்ஞான நூல்கள் (Physiology, Pathology) படித்தார். இளமையில் வாழ்ந்த மருத்துவ மனைச்சூழ்நிலை இவருக்குப் பெரிதும் உதவியிருக்கிறது. எம்மா உட்கொண்ட விஷம் (ஆர்சனிக்) எந்தெந்த அறிகுறிகளை (Symptoms) ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றுவிக்கும் என்பதையும் அதை உட்கொண்டவர்கள் படும் இறுதிக்கட்ட துடிப்புகளையும் மருத்துவ மனைகளில் சென்று கவனித்துப் பார்த்து எழுதியிருக்கிறார் ஃப்ளொபேர் தம் நூலில். யதார்த்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இவர் மேற்கொள்ளும் முயற்சி காரணமாக இவருடைய படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் உழைப்பின் பயனாக இருக்கும்.

வாக்கிய அமைப்பிலும் மிக அழகும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பது இவருடைய கொள்கை. ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் எழுதி முடித்தபின், தனிமையில் சென்று, பலமுறை உரத்த குரலில் படித்துப் பார்த்து, வாக்கிய ஒட்டத்தின் அமைப்பையும், சமச்சீர் நிலையையும் சொல் சேர்க்கை ஒசை நயங்களையும் கவனிப்பார்; பலமுறை அடித்துத் திருத்தி முழு நிறைவு கிடைக்கும் வரை வி.மாட்டார். ஒரு வாக்கியம் அமையச் சில சமயம் ஒரு மணி நேரம் கூட ஆனதுண்டு.

முதல் இவருடைய உடல்நிலை மோசமடையத் தொடங்கியது. நரம்பு சம்பந்தமான நோய் தாக்கிய இவருக்குக் கண் பார்வை குறைந்தது. பிறகு பைத்தியம் பிடித்து மனநோய் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார்; பதினெட்டு மாதங்கள் அங்கே அடைக்கப்பட்டு 1893 இல் உயிர் துறந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது நாற்பத்து மூன்றுதான்.

15.2.2. துன்ப இயற்கைக் கோட்பாடுகள்

உலகில் அனைத்திலும் தீயதையே காணும் கொள்கையர் மோப்சர். ஜெர்மானிய சிந்தனையாளர் SCHO PENHAUER கருத்துகளால் கவரப் பட்ட இவர் “இவ்வுலக வாழ்க்கை ஒரே தீமை மயம்” என்று கருதினார். “இவ்வுலக வாழ்க்கை மிகவும் கொடுமையானது; எதுவுமே நம்பத்தக்க - தன்று; மனிதன் இயல்பாகவே கெட்டவன்-பொறாமை, சுயநலம், பேராசை இவைகளால் ஆட்டுவிக்கப்படும் மனிதன் தீமை செய்வதிலேயே நாட்டம் உள்ளவன். மனிதன் ஒரு சாதாரண மிருகம் போலத்தான்; அவனுக்கு என்று எந்தவிதத் தனிமேன்மையும் கிடையாது. நாளாக ஆக விகாரமாக மாறிக்கொண்டேவரும் உருவ அமைப்புக்கொண்ட மனிதன் நோய்கள் சீழ் மலம் மூத்திரங்களின் பிறப்பிடம்; தாறுமாறான செயல்பாடுகள் கொண்ட உறுப்புக்களையுடைய ஓர் இயந்திரம்; தன் இனத்தையே ஏமாற்றி அழிக்க நனைக்கும் வக்கிரப் பிறவி. தத்துவம் என்ற பெயரில் கூறப்படும் விளக்கங்களால் யாருக்கும் எவ்விதப்பயனும் இல்லை. மதம் ஒரு ஏமாற்று வேலை. அறிவியல் சிறிது முன்னேற்றம் தருவதுபோல் தோன்றினாலும் விரைவில் ஒரு நிலைக்கு வந்து இதற்குமேல் ஒன்றும் தெரியாது என்ற முடிவில் வந்து நின்றுவிடும். சமுதாய வாழ்க்கை நமக்கு உணர்த்துவது என்னவென்றால் நமது முட்டாள்தனம் நிரந்தரமாய் எங்கும் நிறைந்ததாய், அழிக்கமுடியாததாய், சர்வ வல்லமையுடையதாய் உள்ளது என்பதைதான். ஒவ்வொரு மனித மனமும் ஒரு தீவு; வேறு யாராலும் தொடரமுடியாதது. அழமானது, தனிமையானது. மனிதன் வெறுமையிலும், துன்பத்திலும் தள்ளப்பட்டவன். சமுதாய வாழ்க்கை நம்மைச் சிக்க வைக்கும் ஒரு

ஃப்ளொபேர் கூறுவார்: “ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தான் உருவாக்கும் பாத்திரங்களுக்குள் சென்று ஒன்றி அவர்களாகவே ஆகிவிட வேண்டுமே தவிர, பாத்திரங்களைத் தன் பக்கம் இழுத்துத் தன்னைப்போல் உருவாக்கிவிடக் கூடாது. கலைப் படைப்பு எவ்விதச் சார்பும் அற்றதாக இருக்க வேண்டும் (impersonal)”

“ஒரு படைப்பாளி தன்னுடைய எழுத்தில் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் அல்லது பாத்திரத்தில் என்று இல்லாமல், படைப்பு முழுவதிலுமாக வியாபித்துச் சர்வ வல்லமையுடன் கதையை இயக்கிச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் எங்கும் கண்ணில் பட்டுவிடக் கூடாது, இயற்கையின் ஊடே கடவுளைப் போல” என்று கூறுவார் ஃப்ளொபேர்.

15.2. சிறு கதைச் சிற்பி: ஜீ த மோப்சர் (GUY DE MAUPASSANT) 1850-1893

15.2.1. வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தில் 1850 இல் பிறந்த மோப்சர் நல்ல வலுவான உடற்கட்டு உடையவராகவும் விளையாட்டுகளில் ஆர்வம் கொண்டவராகவும் இருந்தார். இவர் ஃப்ளொபேரின் சிடர், சோலா (Zola)வின் நண்பர்; அரசாங்க அலுவலகத்தில் சாதாரண குமாஸ்தா வேலையில் இருந்தார். சில கவிதைகள், சில நாடகங்கள் என்று எழுத ஆரம்பித்தார் மோப்சர். இவருக்கு வெற்றி தேடித்தந்த முதல் படைப்பு Boule de Suif (மாமிசப் பிண்டம்) எனும் சிறுகதை. தம் முப்பதாவது வயதில் கிடைத்த இவ்வெற்றியைத் தொடர்ந்து பத்தே ஆண்டுகளில் 6 புதினங்களுக்கும் முந்நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதைகளும் (குறுநூல்கள்) எழுதினார். இவை முதலில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து மிக நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றன (பிறகு இவை 16 தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டன). புகழ், செல்வம், இவ்வாடும் கொழித்தன. பல இடங்களுக்குச் சுற்றுப் பயணமும், பல கடல்பயணங்களும் மேற்கொண்டு தம் உலக அனுபவத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டார் மோப்சர். 1891

தந்திரமான பொறி. காதல், நட்பு இவை திசை திருப்பும் தாற்காலிகத் தந்திரங்கள். கடவுள் இல்லை. அப்படி ஒருவர் இருந்தாலும் அவருக்கு ஒரு கொலைத் தண்டனை நிறைவேற்றுவாரின் குணத்தான். துன்பமிகு இவ்வுலகில் ஒரே நம்பிக்கை, ஒளிக்கீற்று, மனத்துக்கு இதம் அளிப்பது, கருணை எண்ணமும் பரிவும்தாம். இவ்வாறெல்லாம் சிந்தனையோட்டம் கொண்ட மோப்சர், விதியின் கொடுமைக்கு ஆளானவர்களிடமும், குற்றமொன்றில்லாத சாது மிருகங்கள், தம்மைக் காத்துக் கொள்ள முடியாத குழந்தைகள், பரிதாபத்துக்குரிய மனநோயாளிகள் - ஆகியோரிடமும் கனிவும், இரக்கமும் கொண்டவர்.

15.2.3. மோப்சர்வின் பாத்திரப்படைப்பு

மோப்சர் தம் வாழ்க்கையில் நேரில்கண்ட மனிதப்பிறவிகள், சூழ்நிலை, குண வக்கிரங்கள் ஆகியவற்றையே தம் கதைகளில் படைப்பார். யதார்த்தத்தை எழுதவேண்டுமே தவிர, இதற்கெனத் தனி ஆராய்ச்சியோ கற்பனைகளோ தேவையில்லை என்பது இவர் கருத்து. இவர் படைப்புகளில் காணப்படுபவர்கள்: கீழ் மட்ட ஊழியர்கள், சிறு வியாபாரிகள், பணப் பிரச்சினையால் ஆட்டுவிக்கப்படும் நடுத்தர வர்க்கத்தினர், காக்காக எதையும் எழுதும் பத்திரிகை நிருபர்கள், அவர்களுக்குப் பணத்தாசை காட்டித் தம் சுயநலத்திற்காக அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் அரசியல்வாதிகள், தொழில் முதலாளிகள், இவர்கள் கூட்டுச்சதியில் பொதுமக்களை ஏமாற்றும் பத்திரிகைஉலகம் ஆகியன. மனநோயாளிகளுக்கும் இவர் படைப்பில் இடமுண்டு.

மனிதனின் இரட்டை வேடத்தைத் தோலுரித்துக்காட்டுவதே மோப்சர்வின் பொதுவான அணுகுமுறை. குதுவாது அறியாதவர்கள் போல் காணும் தந்திரபுத்தி கொண்ட கிராமவாசிகள், பொதுநலம் நாடுவது போல் வேடமிட்டுச் சுயநலத்தை வளர்த்துக்கொள்ளும் பிரமுகங்கள், தாய்மைத் தோற்றமளிக்கும் நடத்தைக்கெட்ட பெண்கள் - இத்தகைய கதைமாந்தரின் தாய்மை போல் தோன்றும் புற உருவம் முதலில் காட்டப்படும். பிறகு

இவர்களது தீய சொருபம் மெள்ளத் தலைகாட்டி வெளியே வரும். போகப்போக தீய உருவம் நல்ல தோற்றத்தை முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்து விழங்கிவிடும். மோபசானின் கதைகளில் உருவ ஒற்றுமையுள்ள பாத்திரங்கள், ஒளிந்திருக்கும் தீமையை முன்னறிவிக்கும்.

கண்ணாடியில் தன்னைப் பாத்துக்கொள்ளும் மனிதன் தன்னுடைய இரட்டை வேடத்தைக் காண்பதில்லை. மோபசானின் பல கதைகளின் தலைப்பு சாதாரணப் பொருள்களின் பெயராக இருக்கும் (உதாரணம்: கூந்தல், நூல், நகைகள் முதலியன.) பாத்திரங்கள் தம்மைச் சுற்றிச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டிருக்கும் பொருள்களே அவர்களுடைய தீய குணத்தை உணர்த்தும் அறிகுறியாக விளங்கும். பாத்திரங்களின் உடைமை அப்பொருள்களா அல்லது அப்பொருள்கள் தாம் பாத்திரங்களை இயக்கி ஆட்டுவிக்கின்றனவா என ஐயறும் வகையில் கதை முன்னேறும். மோபசா கூறுவார்:

“ஒரு பொருளைக் காண்கிறோம். முதலில் அது நம்மைக் கவர்கிறது. பிறகு மெல்ல மெல்ல நம் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்து விடுகிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம் நிம்மதியைக் கெடுக்கிறது. பிறகு நம்மையே ஆட்கொண்டுவிடுகிறது, ஓர் அழகிய பெண்ணின் உருவம் போல். அப்போது அந்த ஐட்பொருளே விதியின் சுருவியாகச் செயல்படுகிறது. மனிதனைப் பித்தனாக்கி அவனை மரணத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. இதற்கு அடுத்த நிலையில் மனிதனே பொருளாக மாறிவிடுகிறான்; பொம்மை போல் தோற்றமளித்து பொம்மை போல் இயங்குகிறான்.”

மோபசா அமானுஷ்ய நிகழ்வுகள் கொண்ட பயங்கரக் கதைகளையும், பேய்க்கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். கோரமான கனவுகள், பயம், சித்தம் கலங்கச் செய்யும் பிரமை உணர்வுகள் ஆகியவையும் இவர் படைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. மோபசானுக்கு உண்மையிலேயே சித்தம் கலங்கிய நிலையை இவை பிரதிபலிக்கின்றனவோ என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

15.2.4. படைப்பாற்றால்

மோபசானின் கதை ஒரு சாதாரண அன்றாட நிகழ்ச்சியில் தொடங்கும். முதலில் கதை நிகழும் இடத்தைக் காணச் செய்வார், சுருக்கமாகச் சிலவரிகளில். நீண்ட வருணனைகள் இல்லை. பிறகு பாத்திரங்கள் பேசும் சில வட்டாரவழக்கு வார்த்தைகள் அவர்களது சமுதாய நிலையை வெளிப்படுத்தும். ஓர் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடக்கும். பாத்திரங்கள் அதை எதிர்கொள்ளும் விதத்துக்கு ஏற்பத் தவிர்க்கமுடியாத முடிவை நோக்கிச்சென்று கதை சோகத்தில் முடியும். ஆனால் ஆசிரியரின் எழுத்து எவ்வித உணர்ச்சிபாவமும் இன்றி, அமைதி குலையாமல், நடுநிலையோடு, நிகழ்ச்சிகளால் பாதிக்கப்படாமல் டுறத்தே இருந்து நடப்பவற்றை அறிவிப்பதுபோல் இருக்கும். விளைவாக, ஒரு மன அழுத்தம், இனத்தொரியா வருத்தம், பயஉணர்வு ஆகியவையே எஞ்சி நிற்கும். எழுத்து நடை சாதாரணமாகவே காணப்படும். ஆனால் அதன் உள்ஒலியாய் அமைந்த கிண்டல் மனிதனின் சிறுமை, கீழ்மை, போலித்தனம் ஆகியவற்றை எள்ளி நகையாடுவது போல் உறுத்தும்.

அகில உலகத்திலும் சிறுகதை என்றால் மோபசா என்று கூறு மளவிற்கு அழியாப்புகழ் பெற்றுத் திகழ்கிறார், அற்ப ஆயுள்காலமே வாழ்ந்த மோபசா. தமிழில் இவருடைய கதைகள் பல மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்திருப்பதால், இவர் தமிழ் வாசகர்களுக்கும் பரிச்சயமானவர் தாம்!
